

[Grünbaum.]

færdelig god. Den rammer de små såkaldte coasterspekulationer, og det er vel også dem, man tilsigter at ramme, men på den anden side siger man åbent i lovforslaget: hvis I kan tegne en anpart, der er på mere end 1/4, så kan I godt fortsætte med at spekulere. Jeg er ikke sikker på, at det er nogen god regel. Jeg nævnte i sin tid her i folketinget i anden forbindelse, at man måske kunne lave en regel, der sagde, at hvis man sælger en anpart inden for en periode på f. eks. 5 år, eller måske et længere åremål, men 5 år nævnte jeg som en generel regel — uanset om det er en lille eller en stor anpart — skal beløbet beskattes fuldt ud som almindelig indkomst. Det er jo også en mulighed, som vi kan kigge på i udvalget.

Så er der lovforslaget om medarbejderaktierne, som ikke har nogen forbindelse med de to andre lovforslag på anden måde, end at det kommer samtidig. Der er en vis sammenhæng politisk mellem disse tre lovforslag og andre lovforslag, der er kommet fra regeringen i den sidste tid. Hvis dette lovforslag om medarbejderaktier skal være de tre regeringspartiers bidrag til tanken om økonomisk demokrati her i landet, vil jeg godt have lov til at fastslå, at det er en meget, meget lille mus, bjerget her har født. Vi har ingen tro på, at der med dette lovforslag er taget noget særligt skridt til en virkelig demokratisering af ejendomsretten her i landet. Også efter den gældende ordning opnår udbytteandele, som en arbejdsgiver yder til medarbejderne i form af aktier eller obligationer, en skattemæssig begunstiggelse, sådan har det været i nogle år. De skal nemlig ikke medregnes i modtagerens skattepligtige indkomst. Men vi ser i praksis — og det er også omtalt både i ministerens fremsættelsestale og i bemærkningerne — at der ikke har været meget interesse for disse ordninger. Om der så vil være større interesse for det, man nu foreslår, tror jeg er tvivlsomt. Det er vel ideen om de såkaldte folkeaktier, der ligger bag dette forslag. Vi har ikke noget imod, at man forsøger at

skabe større interesse for aktier, der erhverves af den enkelte medarbejder i en virksomhed ved, som man har foreslået, at gennemføre skattefritagelse for værdien af tegningsretten til de aktier eller andelsbeviser, som et selskab giver de ansatte mulighed for at købe. Det har vi ikke noget imod. Vi tror blot ikke på, at en sådan ordning i større omfang vil komme til at motivere de ansatte til på frivillig basis at købe de pågældende aktier. Vi har jo nogle erfaringer fra folkeaktierne. Efter de erfaringer, lande som USA og Vesttyskland har gjort, har ideen med de såkaldte folkeaktier hverken ført til nogen særlig spredning af ejendomsretten — det er det, man har angivet som formålet med det — eller til nogen ændring i, skal vi sige beslutningsprocesserne, medarbejderne har ikke fået nogen større indflydelse i aktieselskaberne ad den vej. Man kunne næsten sige tværtimod. Der skal betydeligt mere til, hvis man virkelig vil skabe økonomisk demokrati på ejendomsretsområdet. Men vi vil alligevel gerne se positivt på dette lovforslag og gå positivt ind i det udvalgsarbejde, vi nu skal have. Vi har ikke noget imod, at man forsøger, om der ad den vej kan opnås i hvert fald en vis øget opsparing i aktier eller andelsbeviser, og der har jo også på nogle virksomheder været interesse for en ordning med medarbejderaktier. Der er dog én ting, jeg vil nævne. Der kan meget vel i en ordning som den her foreslåede ligge den risiko, at det fortrinsvis bliver de højest lønnede medarbejdere inden for virksomhederne, som kommer til at købe de pågældende aktier og altså også opnår den skattefordel, der er indbygget heri, hvorved vi får en ny skatteskævning her i landet, og på den måde bliver der ikke meget reelt medarbejderdemokrati. Jeg har naturligvis bemærket mig, at man har sat en begrænsning — det står ikke i selve lovforslaget, men i bemærkningerne dertil — på den måde, at det beløb, man kan købe aktier for, skal stå i et vist forhold til den løn, man har haft i det foregående år; man kan altså ikke købe ubegrænset. Alligevel tror jeg, der